

MYKOLAS KLEOPAS OGINSKIS
(1765–1833)

Sergejus Verameičikas

MYKOLAS KLEOPAS
OGINSKIS

(1765–1833)

Vilnius 2008

UDK 78.071.1(438):929Ogiński
Ve-141

Сергей Верамейчык. Михал
Клеафас Агінскі. Мінск, ВТАА
КАВАЛЕР паблішперс, 2003

Knygos išleidimą rėmė:

Lietuvos Respublikos kultūros ministerija
Lietuvos tūkstantmečio minėjimo direkcija
Kultūros paveldo departamentas
Rietavo savivaldybė
Prof. Leonas Ašmantas
UAB „Elgama Elektronika“
UAB „Plungės lagūna“
UAB „Plungės Jonis“
UAB „Sauslaukio statyba“

ISBN 978-9955-818-07-6

© Sergejus Verameičikas
© Maryja Šupa
© Rietavo Oginskių kultūros istorijos
muziejus
© Regionų kultūrinių iniciatyvų centras

TURINYS

Autoriaus žodis	7
Zalesės dvaras	12
Giminės medis	15
Oginskių giminės herbas	18
Mykolo Kazimiero šeimos linija	24
Kunigaikštis Mykolas Kleopas Oginskis (1765–1833)	41
Politikas	46
Sukilėlis	55
Emigrantas	62
Zalesės šeimininkas	75
Itališkasis periodas (po 1822 metų)	100
Lyrinis nukrypimas: apie polonezo Nr. 13 A minor likimą	106
Zalesė po Mykolo Kleopo Oginskio mirties	113
Mykolas Kleopas Oginskis. Priesakai sūnui	125
Vytas Rutkauskas. Polonezo kelio koordinatės	130

Oginskių giminės herbas

AUTORIAUS ŽODIS

Nuoširdžiai prisipažinsiu – apie 1989-uosius metus beveik nieko nebuvau girdėjęs apie Mykolą Kleopą Oginskį... Apie Zalesę tada žinojau tik tiek, kad ten gyvena menininkai Los ir Lis (vyras ir žmona), kurie, išvažiuavę iš Minsko, kartu su kaimo vaikais atkūrinėja liaudies teatrą „Betlejka“.

Kiek daugiau apie Oginskį ir Zalesę sužinojau, berods, 1981 metais, perskaitęs Arno Maldžio knygą „Kelionė į XIX amžių“. Tuomet didesnę įspūdį man paliko Ignoto Domeikos (1802–1889) asmenybė – jis buvo gimęs prie Miro, Nedzviadkos dvarelyje (taikos teisėjo Antano Ipolito Domeikos (1764–1809) ir Karolinos Ancutaitės (?–1832) šeimoje. Jaunystėje studijavo Vilniaus universitete, aktyviai dalyvavo filomatų judėjime, 1831 m. sukilime, buvo Adomo Mickevičiaus bendraražygis. Vėliau likimas jį nubloškė į Čilę. Ten I. Domeika ilgus metus dirbo Santjago universiteto rektoriumi, buvo pirmasis Čilės švietimo ministras.

Vėliau atėjo ir mano eilė „atrasti Ameriką“. 1989 metų rugsėjo mėnesį mečiau architekto-restauratoriaus darbą ir iš Minsko „emigravau“ į Zalesę pas Alesį Los ir Ženią Lis. Mes „Batlejkos“ pagrindu ketinome kartu įkurti menų mokyklą Zalesės ir aplinkinių kaimų vaikams. Mokyklos patalpoms buvome numatę „užgrobti“ dalį buvusių Oginskio rūmų, kurie neprižiūrimi stūksojo rezidencijos parke ir buvo „nuolat restauruojami“.

Pagrindinis mūsų mokyklos projekto tikslas buvo paminėti buvusio Zalesės šeimininko M. K. Oginskio gimtadienį (man atvykus į Zalesę, kitais metais buvo švenčiamas jo 225 metų

jubiliejus!). Nutarėme Oginskio rūmuose, tarp suskaldytų plytų ir pastolių, surengti šventę. Tada man ir kilo mintis sukurti „Oginskių giminės medį“, o Alesis ėmėsi giminės herbo.

Pirmajame giminės medžio variante buvo aštuoni personažai, pavaizduoti ant seno, kalkėmis nubalinto, iš vietinės mokyklos pasiskolinto pasaulio politinio žemėlapiro. Pagrindinis mano šaltinis buvo ta pati A. Maldžio knyga. Be giminės medžio ir herbo, sugalvojome ir „M. K. Oginskio svečių žaidimą“, kurį pavadiname „Šiaurės Atėnų pasiansu“. Giminės medžio premjera įvyko 1990 metų rugsėjo 25 dieną vadinamojoje rūmų „židinio salėje“, pirmą kartą švenčiant M. K. Oginskio gimimo jubiliejų (atrodo, kad tąsyk šį jubiliejų mes ne tik Baltarusijoje paminėjome pirmieji). Pagrindiniai šventės dalyviai buvo Zalesės mokyklos moksleiviai, mokytojai ir svečiai iš Minsko, Smurgainių bei Zabrodės kaimo. Renginyje dalyvavo apie 40 žmonių.

Po šventės toliau dirbome su Zalesės mokyklos vaikais. Veikė piešimo dirbtuvės „Apalonik“, vaikų teatro ir muzikos studijoje „Altanka“ buvo kuriami muzikiniai spektakliai, dvaro sodyboje kasmet rengdavome M. K. Oginskiui skirtas šventes. Svarbiausias tuo metu mums buvo „atradimų troškimas“ – naujų žinių apie M. K. Oginskį, jo šeimą ir protėvius paieška. Senoji Zalesė pamažu ėmė atgyti, kai mes suradome naujų faktų: kaupiantis jiems, vienas po kito tarsi gyvi prieš mus iškildavo vis nauji „Šiaurės Atėnų“ personažai – rūmų statybininkai ir architektai, sodininkas Strumila, ispanų smuikininkas Eskudera, italų dainininkas Palijanis, karininkas Pavlovičius, prancūzas Žanas Rolėj ir kiti... Pradėjau kaupti atskiroms temoms skirtus segtuvus: „Šiaurės Atėnų ratas“, „Mykolo kelionės po Europą“, „Oginskio protėviai“, „Kunigaikščio šeima“, „Vietinių gyventojų pasakojimai apie Oginskį“, „Zalesės angliško stiliaus parko personažai bei siužetai“ ir kt.

Ypatingų pastangų informacijai surinkti nereikėjo. Man neteko važinėti po bibliotekas, sėdėti archyvuose, nes, laikui einant, vis daugiau mus dominančios informacijos ėmė pasirodyti spaudoje – istoriniuose žurnaluose arba knygose. Be to, draugai ir pažįstami, kurie atvykdavo į mūsų organizuojamus renginius, mano paprašyti atveždavo tą medžiagą, kurią jie turėdavo apie Oginskius. Palaiapsniui buvo išplėtotas ir mūsų sudarytas pir-

Sergejus Verameičikas.
Nuotrauka iš autoriaus archyvo

masis kunigaikščių Oginskių giminės medžio variantas, o tradicinėmis tapusiose kasmet mūsų rengiamose M. K. Oginskio gimtadienio šventėse atsirado naujų personažų. Medis stiebėsi aukštyn! 230-osioms kunigaikščio M. K. Oginskio gimimo metinėms buvo parengtas antrasis Oginskių giminės genealoginio medžio variantas – tąsyk jame jau buvo paminėti 32 asmenys.

Vieną kartą atsitiktinai surengęs ekskursiją po Zalesės dvarą ir netikėtai išgarsėjęs kaip gidas, ėmiau jas organizuoti nuolat. Per moksleiviams pritaikytas ekskursijas papasakodavau viską, ką žinojau apie Oginskius ir dvarą. Dažniausiai pradėdavau nuo giminės medžio ir Mykolo Kleopo Oginskio gyvenimo, toliau pasakodavau apie jo atvykimą į Zalesę, „Šiaurės Atėnus“ (rūmus, dvarą, parkus) ir baigdavau kunigaikščio laidotuvėmis Florencijoje (Italija). Ribotas laikas (ekskursija tęsdavosi apie 1 valandą) lėmė pasakojimo glaustumą. Daug įdomių istorijų ir faktų likdavo nepaminėta. Mano pasakojimui visada trūkdavo lakoniškos chronologijos, todėl dėl sukauptų žinių gausos pasakojimas būdavo perkraunamas smulkmenomis – legendomis, hipotezėmis ir net anekdotais (esu įsitikinęs, kad būtent jie visų pirma yra bet kurio istorinio asmens „šlovės“ pagrindas). Taigi mano ekskursijos turėjo trūkumų...

Prisimindamas savo moksleiviškus išpūdžius iš muziejų ir savo

požiūrį į ten dirbusius gidus, kurie mane, tais laikais nelabai gabų ir smalsų, žinių trokštantį mokinį, nuobodžiai migdydavo, pateikdami įvairių datų ir istorinių įvykių kratinį, pradėjau kurti naujus būdus, kaip papasakoti apie M. K. Oginskį ir Zalesę. Norėjau sudominti jaunesnius klausytojus „tyrėjo detektyvu“, kad ekskursijos metu nereikėtų matyti klausytojų prigesusių žvilgsnių, abejingumo ir žiovulio.

Taip mano pasakojime atsirado mįslės ir užuominos, „išvirkščios“ M. K. Oginskio ir J. V. Mocarto gimimo datos, „Kinų obuolys Zalesėje“, angliško parko personažų paieškos ir daugelis kitų dalykų. Pradėjau į ekskursijas neštis gitarą – kartu su klausytojais parke „repetuodavome“ dainas apie „Šiaurės Atėnus“.

Pats vaisingiausias atradimų apie Mykolą laikotarpis buvo nuo 1996 ir 1998 metų. Tuo laikotarpiu kartu su Zalesės moksleiviais aplankėme M. K. Oginskio gimtinę – Guzovo miestelį Lenkijoje, vėliau guzoviečiai (kunigas Piotras Staniakas, būrys mokytojų ir moksleivių) atvyko į Zalesę ir atvežė mums daug naujų, iki to laiko nematytų dokumentų, susijusių su M. K. Oginskiu. 1996 m. lapkričio mėnesį Zalesėje lankėsi M. K. Oginskio palikuonis Andžejus Zaluskis, vėliau – jo brolis Ivo su žmona Pamela. Ivo atvežė ir padovanojo kompaktinę plokštelę, kurioje įrašyti M. K. Oginskio polonezai. Įsimintinas tas laikotarpis ir tuo, kad 1997 m. Anglijoje buvo išleista A. Zaluskio knyga „M. K. Oginskio laikmetis ir muzika“, o 1998 m. P. Staniakas Guzove išleido savąją – „Mykolas Kleopas Oginskis“.

Duomenų apie M. K. Oginskį kaupėsi vis daugiau ir daugiau, tik trūko laiko juos susisteminti. Svarbiausia – nebuvo aiškaus tikslo, kam tai turėčiau daryti. Neturėjau kur realizuoti savo Oginskio „žinių kapitalo“, todėl jis dūlėjo... Laikas ėjo, o Zalesės dvaras, kaip ir anksčiau, stūksojo beveik nepasikeitęs – lyg negyvas; valstybė vis nerasdavo lėšų jam restauruoti...

2000 m. kovo mėnesį man paskambino R. Ulanas – „Naujojo Smurgainių laikraščio“ („Novaja hazeta Smarhoni“) redaktorius – ir netikėtai pasiūlė kartu sukurti M. K. Oginskiui skirtą interneto svetainę. Nuo šio skambučio ir prasidėjo „bandymas sukurti chronologiją“, kurią siūlau ir šios knygos skaitytojams.

Iš karto žinojau, kad informacija, kurią pateiksiu, išsilavinusiems

skaitytojams bus jau žinoma, nes jokių išsamesnių tyrimų skelbti neplanavau; rengdamas tuos leidinius, kaip istorijos mėgėjas pabandžiau susisteminti visą turimą informaciją apie M. K. Oginskį į vientisą chronologinę grandinę ir ją padaryti įdomią plačiam skaitytojų ratui, tiems, kas domisi mūsų Tėvynės praeities įvykiais.

Nuoširdžiai dėkoju: Andžejui Zaluskiui – už atsiųstas M. K. Oginskio atsiminimų rankraščio kopijas; Valentinui Kalininui – už nuoširdžiai perteiktas istorines žinias; profesoriui Arnei Maldžiui – už patarimus ir pastabas, atsiųstas recenzijoje; kunigui Piotru Staniakui – už atsiųstus dokumentus; Tatjanai Kliučonak – už bendradarbiavimą ir dokumentų vertimą iš lenkų į baltarusių kalbą; Konstantinui Chacianouskiui – už knygos išleidimą. Taip pat dėkoju visiems draugams ir pažįstamiems, įvairiapusiškai prisidėjusiems prie mano darbo.

Sergejus Verameičikas
Zalesė, 2003 m.

Dunda būgnai, skamba fanfarai,
Griežia altai ir kontrabosas...
Prisimenam šlovingą praeitį –
„Šiaurės Atėnų“ laikus,
Kai Zalesėje gyveno
Garsusis Mykolas Kleopas.

Iš šlovingos vaivadų Oginskių giminės
Iš tų senų laikų,
Kai buvusios Kunigaikštystės gyventojas
Nepamiršdavo esąs „litvinas“ –
Senų laikų, didingos praeities
„Šiaurės Atėnų“, kai
Zalesės šeimininką lankydavo svečiai,
Juos kunigaikštis Oginskis pasitikdavo, nuoširdžiai pasveikindavo,
O per alėjas sklido muzikos aidai –
Griežė smuikai, klavikordai ir violončelė.

*Iš vaikų muzikinio spektaklio „Vakaras Šiaurės Atėnuose“, skirto
M. K. Oginskio metinėms. 2001 m. lapkričio 5 d., Zalesė*

ZALESĖS DVARAS

„1802 metų balandžio 28 dieną išvykau iš Peterburgo, ketindamas visam laikui įsikurti kaime netoli Vilniaus...“

Taip apie savo atvykimą į Zalesę atsiminimuose rašo kunigaikštis, buvęs Abiejų Tautų Respublikos diplomatas, paskutinis LDK išdininkas, vienas iš 1794 m. sukilimo vadovų, kompozitorius mėgėjas Mykolas Kleopas Oginskis.

Senovėje ši vietovė buvo vadinama Dzerbomis. XVIII a. pirmoje pusėje ją įsigijo Vitebsko vaivada Marcijonas Oginskis (1672–1750), vėliau ji priklausė jo sūnui, Trakų vaivadaui Tadoi Pranciškui (1712–1783). Po Tado mirties Zalesė atiteko vienam iš dviejų jo sūnų – grafiui ir LDK virtuvininkui Pran-

Kunigaikščių Oginskių Zalesės dvaro sodyba XIX a. Napoleono Ordos piešinys

ciškui Ksaverui (1742–1814). Pranciškus neturėjo vaikų ir Zalesę paliko sūnėnui Mykolui Kleopui Oginskiui, kuris čia su šeima gyveno apie 20 metų. Netrukus kunigaikštį pasiekė žinia, kad jam caras Aleksandras I suteikė Rusijos imperijos senatoriaus pareigas. Zalesėje M. K. Oginskis pradėjo rašyti savo literatūrinius kūrinius – „Laiškus apie muziką“ bei „Atsiminimus apie Lenkiją ir lenkus nuo 1788 iki 1815 metų pabaigos“, kuriuose ne kartą pabrėžė savo kilmę, nurodydamas, kad yra kilęs iš Lietuvos. Zalesėje jis taip pat sukūrė didelę dalį savo romansų ir polonezų. Paplitusi nuomonė, kad būtent čia gimė ir žymusis jo polonezas „Atsisveikinimas su Tėvyne“ (klaidinga manyti, kad tokį pavadinimą sugalvojo pats autorius – tų laikų M. K. Oginskio muzikinių kūrinių leidimuose polonezas vadinosi tiesiog „lia-minor“). Iš kunigaikščio Mykolo amžininkų atsiminimų sužinome, kad jo Zalesės rezidencija tuo metu buvo vadinama „Šiaurės Atėnais“. Dabar Zalesė – miestelis Gardino srityje, netoli Smurgainių, beveik pusiaukelėje važiuojant geležinkeliu iš Vilniaus į Minską. Čia iki mūsų laikų išliko

Kunigaikščių Oginskių dvaro sodyba Zalesėje 2006 m. Danutės Mukienės nuotrauka

M. K. Oginskio dvaras (jo restauravimas prasidėjo XX amžiaus 8 dešimtmečio pabaigoje ir tęsiasi iki šiol). Dvaro sodybą sudaro XVIII–XIX a. parkų fragmentai, tvenkinys, nedideli rūmai, jau restauruota koplyčia ir keletas kitų pastatų. Nors dvaro restauravimas užsitęsė, sodyba jau traukia turistus – į Zalesę kasmet atvyksta moksleivių, mokytojų ir kitų žmonių, besidominčių krašto praeitimi, ekskursijos. Nuo 1990 m. čia pažymimi buvusio „Šiaurės Atėnų“ šeimininko M. K. Oginskio gimtadieniai.

Kas buvo kunigaikštis Mykolas Kleopas Oginskis? Aktyvus valstybės veikėjas, muzika susižavėjęs kompozitorius mėgėjas, Švietimo epochos žmogus, XIX a. pradžios romantikas? Kokie buvo jo santykiai su šeima? Ar jis, kaip ir visi kiti žmonės, išlaikė šeimą, auklėjo vaikus ir rūpinosi jų ateitimi? O gal tai buvo sudėtinga, prieštaringa amžių sandūros asmenybė, derinusi pragmatizmą ir įgimtą avantiūrizmą? Taigi, kas buvo šis kunigaikštis, kurio pavardė mums šiandien pirmiausia asocijuojasi su žinomu ano meto šokiu – „Oginskio polonezu“?

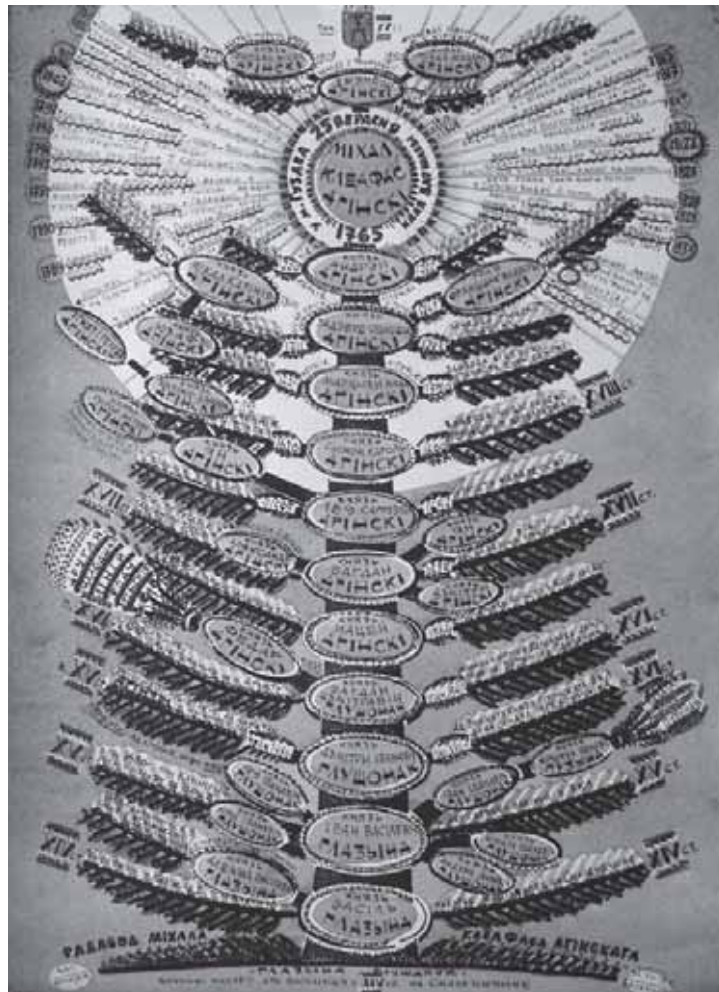
Norėdami atsakyti į šiuos klausimus ir suprasti kunigaikščio M. K. Oginskio gyvenimą, pažvelkime „į šaknis“ ir atgaivinkime savo atmintyje gilią praeitį – Oginskių giminės istoriją, kurios pradžia siekia Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės ištakas – XIV amžių.

GIMINĖS MEDIS

Šis giminės medis – tai šios knygutės autoriaus mėgėjiško susidomėjimo Zalesės dvaro istorija ir jo buvusiu šeimininku Mykolu Kleopu Oginskiu vaisius. Tyrinėdamas M. K. Oginskio gyvenimą Zalesėje, rinkdamas medžiagą apie jo draugus bei pažįstamus, palikuonis, kunigaikščio gyvenimą iki atvykimo į Zalesę, jo jaunystę bei vaikystę ir, pagaliau, protėvių likimus, buvau priverstas ieškoti atsakymo ir į klausimą, kur yra Oginskių giminės pradžia.

Mūsų sudarytas Oginskių giminės medis išsiskiria iš tradicinių giminių medžių tuo, kad neapima visų kunigaikščių Oginskių, o yra skirtas tik vienam asmeniui – buvusiam Zalesės šeimininkui Mykolui Kleopui Oginskiui. Giminės medis buvo sudarytas 1995 m. kaip mokymo priemonė – iš pradžių ji naudota Zalesės mokykloje po pamokų vykusiuose istorijos ir kraštotyros užsiėmimuose. Dėl šios priežasties jis nėra išsamus. Pagrindinis šio darbo tikslas buvo atgaivinti istorines žinias apie M. K. Oginskio bei jo protėvių gyvenimą, Oginskių giminę, kuri darė didelę įtaką mūsų krašto praeities įvykiams.

Kunigaikščiai Oginskiai – sena magnatų giminė, kuri turėjo herbą „Oginiec“. Jos atstovai ilgą laiką darė didelę įtaką Baltarusijos, Lietuvos ir Lenkijos visuomeniniam, politiniam ir kultūriniam gyvenimui. Oginskiams yra priklausę žemių ir dvarų Smolensko apylinkėse, Lenkijoje (Guzove, Sakolove ir kt.), Lietuvoje (Vievyje, Kruonyje, Rietave ir kt.), Baltarusijoje (Vitebske, Maladečinoje, Hanutoje, Zalesėje, Babruose, Mstislave, Bialiničiuose, Slanime, Čečerske, Pinske).

Sergejaus Verameičiko sudarytas Mykolo Kleopo Oginskio genealoginis medis

Egzistuoja dvi Oginskių giminės kilmės versijos. Viena skelbia, kad ši giminė kilo iš Riurikaičių (taip buvo vadinama Černigovo kunigaikščių Kozelsko šaka). Anot kitos, Oginskių gimi-

Iš kairės: Oginskių giminės atminimo akmuo Zalesės dvaro sodyboje (Baltarusija). Danutės Mukienės nuotrauka, 2006 m.; Oginskių giminės herbas (Mykolo Kleopo Oginskio antkapinio paminklo Santa Crose bazilikoje (Florencija, Italija) fragmentas. Vyto Rutkausko nuotrauka, 2008 m.

nės pradininkai yra Smolensko kunigaikščiai Hlušonokai. Nepaneigdami pirmosios versijos, apsistokime ties antrąja.

Mūsų sudarytas giminės medis skirtas tik Oginskių giminės vyriškajai linijai, kuri nutrūko XX a. pradžioje. Ateityje mes planuojame Oginskių giminės medį papildyti – jame turėtų atsirasti ir Anglijoje gyvenanti Zaluskių bei Lenkijoje įsikūrusi Visocikių šeima.

OGINSKIŲ GIMINĖS HERBAS

Oginskių giminės herbas

Herbą sudaro dvi dalys. Viršutinėje (raudonoje) pavaizduotas šv. Jurgis, apatinėje (žydroje) – herbas „Oginiec“, kurį sudaro raudoni karinės palapinės vartai, virš kurių – sidabrinis kryžius su išsišakojančia viršutine dalimi.

HLAZINA, HLUŠANOKAS – kunigaikščių, XIV a. gyvenusių Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje, Smolensko žemėse, pravadės (jos atsirado vėliau, XVII a.).

Nelengva atsakyti į klausimą, kokiai tautybei Oginskių protėviai priklausė – lenkų ar baltarusių...¹

Tuo metu Smolensko žemės buvo etninė baltarusių teritorija, įėjusi

² Čia ir tolimesniame tekste autoriaus komentarai bei hipotezės išskirtos kursyvu.

į LDK sudėtį. Dar ir mūsų laikais ten yra kaimų, kur kalbama baltarusiškai. Iš Smolensko žemių yra kilę žymūs baltarusių poetai Aleksandras Tvardovskis bei Michailas Isakovskis.

KUNIGAİKŠTIS VASILIJUS HLAZINA iš LDK kunigaikščio Kazimiero Jogailaičio gavo Mstislavo dvarą Smolensko žemėse. Vėliau Kazimiero įsakymu šis dvaras buvo perduotas Vasilijaus Hlazinos sūnui – kunigaikščiui Ivanui.

KUNIGAİKŠTIS IVANAS HLAZINA (Vasilijaus sūnus), be krikšto pavardės „Hlaziničius“, turėjo ir pravardę „Puzininas“. Suprasliaus sinodike yra užrašyta: „Kunigaikščio Hlazinino bei jo brolio kunigaikščio Ivano Puzinino giminė.“ Valdant Kazimierui Jogailaičiui, I. Hlaziničius pabėgo į Maskvą, tačiau jo vaikai ir žmona pakeliui buvo sulaikyti ir pasiliko LDK. 1494 m. Maskvos kunigaikštis Ivanas III pareikalavo, kad LDK kunigaikštis Aleksandras išduotų Ivano Hlaziničiaus žmoną – kunigaikštienę ir vaikus, tačiau to nebuvo padaryta.

Jeigu Ivanas Hlazina nebūtų pabėgęs, o jo vaikai ir žmona nebūtų sulaikyti ir pasilikę LDK, Oginskių giminė neegzistuosų. Tolinė bėglio likimas Maskvoje yra nežinomas.

Be 1496 m. paminėto I. Hlaziničiaus sūnaus Jurijaus, kunigaikštis Ivanas paliko ir daugiau sūnų: Dimitrą, Ivaną (jo sūnus Timofejus pasivadino pravarde „Puzina“ ir pradėjo Puzinų giminę), Levą, Mykolą ir Andrėjų, kurie įtraukti į Smolensko kunigaikščių ir bajorų sąrašą, sudarytą XV a. pabaigoje. Visi jie vadinosi Hlušanakais arba Hlušonakais.

KUNIGAİKŠTIS ALIOCHNA HLAZINA (antrasis Vasilijaus sūnus) 1458 m. pasižymėjo kovoje su kryžiuočiais. 1486 m. jis tapo Smolensko okolničiumi, 1492 m. gavo Mamajeuskaje kaimą Smolensko žemėse. LDK kunigaikštis Aleksandras Jogailaitis paskyrė jį vietininku Lučine, kuris pagal susitarimą su Maskva 1494 m. buvo grąžintas LDK. 1496 m. Aliochna gavo Kožuchavo, Vechrų, Razrabovičų, Niamlionavo ir Naskovo kaimus Smolensko žemėje, 1498 m. – Ščarbinų, Kazlovo ir Čulkovo privilegijas, o 1499 m. – Davidkovo bei Skavarodno. 1500 m. Maskva užkariavo Lučiną, o Smolensko vietininkas gavo Apso dvarą Breslaujos paviete. Jis buvo vedęs Sapiegaitę, turėjo dukrą Fedorą Hlazinaitę, kuri po tėvų mirties savo dėdės – karališkojo

sekretoriaus Ivano Sapiegos – padedama ištekėjo už maršalkos Aleksandro Saltanavičiaus.

KUNIGAİKŠTIS DMITRIJUS HLUŠONAKAS (Ivano sūnus) 1486–1487 m. gavo smulkias LDK kunigaikščio dovanas iš Smolensko pajamų. Didysis kunigaikštis Aleksandras jam padovanojo Žiežmarių pavieto Uogintų privilegiją.

Kunigaikščio Dmitrijaus karjera ir „giminės geografija“ Aleksandro Jogailaičio laikais pajuda į vakarus, link Baltijos jūros. Uogintai yra Kaišiadorių rajone, netoli Kruonio, tarp Vilniaus ir Kauno. Dabar šiame kaimelyje liko vos kelios trobos. Per Antrąjį pasaulinį karą (1944 m.) viską pasigviešė liepsnos. Išliko tik nedidelė liepų alėja. Į Uogintus atvažiavus kunigaikščiui Dmitrijui Hlušonakui, prasidėjo antroji šios giminės istorija.

Akivaizdu, kad 1510 m., po kunigaikščio Dmitrijaus mirties, LDK kunigaikštis Žygimantas II patvirtino, kad Uogintai priklauso jo sūnui Bogdanui.

KUNIGAİKŠTIS BOGDANAS HLUŠONAKAS (Dmitrijaus sūnus) 1542 m. bylinėjosi su kunigaikščiu Barovskiu dėl namo

Uogintai (viršuje, kairėje) Kaišiadorių rajono žemėlapyje. Iliustracija iš RKIC archyvo